

Sygn. akt VIII C 1278/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, VIII Wydział Cywilny

w następującym składzie :

Przewodniczący : Sędzia SR Tomasz Kalsztein

Protokolant : sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu w dniu 29 marca 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa T. S.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powódki T. S. kwotę 3.481,32 zł (trzy tysiące czterysta osiemdziesiąt jeden złotych trzydzieści dwa grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 14 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powódki T. S. kwotę 1.181,75 zł (jeden tysiąc sto osiemdziesiąt jeden złotych siedemdziesiąt pięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu w całości;
4. nakazuje zwrócić z funduszu Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi na rzecz powódki T. S. kwotę 123,01 zł (sto dwadzieścia trzy złote jeden grosz) z zaliczki uiszczonej w dniu 1 września 2017 roku tytułem nadpłaconej zaliczki na wynagrodzenie biegłego.

Sygnatura akt VIII C 1278/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 13 stycznia 2017 roku powódka T. S. skierowanym przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W. wniosła o zasądzenie na swoją rzecz kwoty 4.887,17 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 11 stycznia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu powódka wskazała, iż kwota dochodzona pozwem stanowi dopłatę do już wypłaconego odszkodowania obejmującej kwotę 3.149,19 zł. Żądanie zapłaty zostało skierowane do pozwanego jako ponoszącego odpowiedzialności w ramach wykonania umowy ubezpieczenia zawartej ze sprawcą szkody przez pozwanego i przejęcia odpowiedzialności przez pozwanego za powstałą szkodę

(pozew k. 2-7).

Postanowieniem z dnia 21 lutego 2017 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi stwierdził swoją niewłaściwość funkcjonalną i przekazał sprawę do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi.

(postanowienie k. 34).

W dniu 17 lipca 2017 roku strona pozwana złożyła odpowiedź na pozew, w której nie uznała powództwa i wniosła o jego oddalenie. W uzasadnieniu strona pozwana potwierdziła wypłatę powódce kwoty wskazanej w uzasadnieniu pozwu tytułem naprawienia szkody powstałej w związku ze zdarzeniem drogowym oraz fakt udzielania ochrony ubezpieczeniowej sprawcy zdarzenia. Jej zdaniem kwota wypłaconego odszkodowania jest w pełni wystarczająca i odpowiednia do zakresu powstałej szkody.

(odpowiedź na pozew k. 41-42).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 grudnia 2013 roku doszło do zdarzenia drogowego w wyniku, którego uszkodzeniu uległ pojazd marki T. o nr rej (...), stanowiący własność J. O.. Sprawca szkody posiadał polisę OC w pozwanym towarzystwie.

/okoliczności bezsporne/.

(...) S.A. w W. wypłacił poszkodowanej kwotę 3.149,19 zł tytułem odszkodowania.

(decyzja k. 12).

Na mocy umowy przelewu wierzytelności T. S. nabyła względem (...) Spółki Akcyjnej w W. wierzytelność w stosunku do pozwanego zakładu w postaci dopłaty odszkodowania związanej z powstałą szkodą komunikacyjną.

(umowa przelewu wierzytelności k. 13).

Koszt naprawy pojazdu uszkodzonego na skutek kolizji z dnia 11 grudnia 2013 roku na częściach O wynosi 6.630,51 zł. Koszt naprawy na pozostałych częściach najlepszej jakości dostępnych w dniu szkody wynosi 5.980,78 zł. Naprawa pojazdu an częściach Q nie przywróci pojazdu do stanu sprzed dnia szkody. Zastosowanie takich części przywróci jedynie pojazd do stanu sprawności technicznej, używalności jezdnej.

(pisemna opinia biegłego k. 76-84, uzupełniająca pisemna opinia k. 99-108).

Właściciel przedmiotowego pojazdu dokonał zgłoszenia szkody w dniu 21 stycznia 2016 roku. W wyniku przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego strona pozwana wypłaciła kwotę 2.136,29 zł.

/okoliczności bezsporne/.

W dniu 10 stycznia 2017 roku powódka wezwała pozwanego zakład do zapłaty kwoty 4.887,17 zł w terminie 3 dni. Powyższe wezwanie pozwanego otrzymał 10 stycznia 2017 roku.

/wezwanie k. 15/.

Powyższe ustalenia faktyczne Sąd oparł przede wszystkim na podstawie załączonych do akt sprawy dokumentów oraz na dowodzie z pisemnej opinii biegłego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w znacznej części.

Podstawą odpowiedzialności pozwanego Towarzystwa (...) jest przepis art. 822.k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz zostaje zawarta umowa ubezpieczenia.

Z ustalonego stanu faktycznego bezspornie wynika, iż przedmiotowy pojazd uczestniczył w zdarzeniu drogowym, w wyniku którego doszło do jego uszkodzenia. Sprawcą tej kolizji była osoba, która miała zawartą umowę obowiązkowego ubezpieczenia OC ze stroną pozwaną. Umowa ta obowiązywała w trakcie wystąpienia przedmiotowego zdarzenia.

Zgodnie, zatem z przywołanym przepisem odpowiedzialność kierującego pojazdem na zasadzie art. 436 §2 k.c. w zw. z art. 415 k.c. przechodzi na Zakład (...). Stosownie, bowiem do treści art. 808 §3 k.c. jeżeli nie umówiono się inaczej, osobie trzeciej przysługuje bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń odszkodowanie lub świadczenie należne z tytułu tej umowy.

Dla czystości rozważań prawnych należy również przywołać przepis art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U nr 124 poz.1152 z 2003 roku), zgodnie z którym z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Z kolei przepis art. 19 ust. 1 cytowanej ustawy stanowi, iż poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Mając na względzie wymienione przepisy legitymacja bierna i odpowiedzialność (...) S.A. w W. są w pełni zasadne. Należy w tym miejscu zwrócić uwagę, iż zasada odpowiedzialności nie była kwestionowana przez stronę pozwaną.

Kwestią sporną była natomiast wysokość ustalonego i wypłaconego odszkodowania w związku z przeprowadzonym postępowaniem likwidacyjnym

Naprawienie szkody następuje według wyboru poszkodowanego, jak to stanowi art. 363 § 1 i § 2 k.c. Powód mógł, zatem dokonać wyboru i żądać zapłaty kwoty odpowiadającej wysokości kosztów niezbędnych do przywrócenia samochodu do stanu sprzed szkody. Kwota ta to suma wskazana przez biegłego sądowego w jego opinii. Stosownie do treści art. 363 § 2 k.c. wysokość odszkodowania jest ustalana według cen z daty ustalenia odszkodowania, a samo naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono, jak to stanowi art. 361 § 2 k.c.

Odnosząc się do roszczenia o naprawienie szkody w postaci uszkodzenia pojazdu należy stwierdzić, iż, obliczenia dokonane przez biegłego są prawidłowe, jego opinia jasna i pełna. Koszt naprawy samochodu uszkodzonego w zdarzeniu z dnia 11 grudnia 2013 roku wyniósł wariantowo kwotę 6.630,51 zł przy wykorzystaniu wyłącznie części oryginalnych z logo producenta pojazdu. Biegły jednocześnie zaznaczył, iż naprawienie samochodu na innych częściach aniżeli oryginalne nie przywróci stanu pojazdu sprzed szkody. Nadto strona pozwana nie wykazała, aby części pojazdu, które zostały uszkodzone w wyniku zdarzenia nie były oryginalne. Strona pozwana jako profesjonalny zakład ubezpieczeń miała taką możliwość podczas dokonywania oględzin przedmiotowego pojazdu przy likwidacji zgłoszonej szkody. Mimo takiej możliwości strona pozwana nie uczyniła tego. W związku z tym aktualnie przerzucanie tego ciężaru na powódkę wydaje się być nieuprawnioną próbą uniknięcia odpowiedzialności.

W trakcie likwidacji szkody strona pozwana wypłaciła kwotę 3.149,19 zł. Wobec powyższej wartości odszkodowania należna powódce z tego tytułu stanowi kwotę 3.481,32 zł. (6.630,51 zł – 3.149,19 zł).

W pozostałym zakresie powództwo co do należności głównej zasługiwało na oddaleniu.

W przedmiocie odsetek Sąd orzekł jak w punkcie pierwszym sentencji wyroku, działając na podstawie art. 481 § 1 k.c. Powódka nie przedstawiła żadnego dowodu na wcześniejsze wezwanie strony pozwanej do zapłacenia kwoty dochodzonej pozwem. Stąd też pierwszym takim wezwaniem był pismo z dnia 10 stycznia 2017 roku. W piśmie tym stronie pozwanej został wyznaczony 3 dniowy termin na spełnienie świadczenia. Od dnia 14 stycznia 2017 roku roszczenie stało się wymagalne.

Z tych też względów żądanie zapłaty odsetek ustawowych za okres wcześniejszy podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c stosując zasadę stosunkowego ich rozdzielenia. Powódka wygrała proces w części w zakresie 71 %.

Powódka poniosła koszty w wysokości 2.038,99 zł. powyższa kwota obejmuje:

- opłatę od pozwu w kwocie 245 zł;
- wynagrodzenie biegłego – 876,99 zł;
- opłata od pełnomocnictwa 17 zł;
- wynagrodzenie pełnomocnika z wyboru – 900 zł. (§2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804).

Pozwana poniosła koszty w wysokości 917 zł. Kwota ta obejmowała:

- opłata od pełnomocnictwa 17 zł
- wynagrodzenie pełn. z wyboru 900 zł (§2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804).

Uwzględniając stopień przegranej strony pozwanej powinna ona zwrócić powódce kwotę 1.181,75 zł. (2.955,99 zł x 71% - 917 zł).

Wobec tego, iż w sprawie powódka nadpłaciła koszty sądowe w postaci zaliczki an wynagrodzenie biegłego na podstawie art.80 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. 2005 r., Nr 167, poz. 1398) Sąd nakazał zwrócić powódce kwotę 123,01 zł.